

РЕШЕНИЕ

№ 715

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10038** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ чрез пълномощник юрк. С., срещу решение № 3331 от 02.09.2022 г., постановено по АНД № 2027/2022 г. по описа на Софийския районен съд, с което е отменено Наказателно постановление № НП-116/16.12.2021 г., издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ (ИАМН). Наведени са доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуален закон - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), във връзка с чл. 63 ЗАНН. Сочи се, че наказателното постановление е издадено в съответствие с изискванията на чл. 57, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН, като в него ясно и недвусмислено са описани нарушенията, обстоятелствата, при които са извършени, доказателствата, които ги потвърждават, както и законните разпоредби, които са нарушени. Изтъква се, че при постановяване на своето решение въззивната инстанция е нарушила императивната норма на чл. 46, ал. 1 от Закона за нормативните актове, уреждащ въпроса с тълкуването на нормативните актове, без да вникне в съдържанието на нарушените правни норми,

нито в смисъла на санкционната норма. Твърди се, че са налице грешки във фактическите констатации в резултат на неправилната субсумация на фактите към норми от юридически характер. Претендира се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което отмененото наказателно постановление да се потвърди. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Й. Д., представляван от адв. П. изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Подробни съображения излага в представения по делото отговор на касационна жалба от 10.11.2022 г.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно нормата на чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № НП-116 от 16.12.2021 г., издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор”, с което на д-р Й. Д. на основание чл. 235 от Закона за здравето са наложени две отделни административни наказания "глоба" в размер на по 300 лева, всяко от които за нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 81, ал. 2, т. 1 от Закона за здравето.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното: на 10.01.2021 г. Д. Д. е постъпила в гинекологичното отделение на П. "Св. София" ЕАД с диагноза хидросалпингс хроника ексацербата. На 11.01.2021 г. е извършена лапароскопска оперативна интервенция с апендектомия от екип с оператор д-р Й. Д. и асистент д-р К. Н. Д-р Д. е специалист по акушерство и гинекология, който е специализант по хирургия и към момента на извършването на оперативната интервенция няма призната специалност хирургия.

При проверката е установено, че няма данни д-р Д. да е проследил коремния статус на пациентката следоперативно. Няма отразен нито един декурзус от него и за състоянието на пациентката при престоя ѝ в отделението по анестезиология и интензивно лечение и след превеждането и в гинекологично отделение. Пациентката е дехоспитализирана от друг лекар на 13.01.2021 г., който в декурзус е отразил "пациентката се изписва по нейно желание и настояване на оператора д-р Д.". Няма декурзус за дехоспитализация от д-р Д., в който той да е отразил състоянието на пациентката при дехоспитализация.

На 14.01.2021 г. пациентката е приета по спешност в "К. В." Е. с диагноза остър хирургичен корем. При извършена оперативна интервенция е установен остър перитонит, поради инсуфициенция на апендикуларния чукан, който е намерен некротизирал между клипсовете и стената на дебелото черво.

На 27.08.2021 г. К. Г. - директор на дирекция в Изпълнителна агенция „Медицински надзор", след извършена проверка, съставил срещу д-р Й. Д. акт за

установяване на административно нарушение (АУАН) за извършени на 11.01 и 13.01.2021 г. нарушения в присъствие на един свидетел. Нарушителят подписал АУАН, като оспорил изложените в него твърдения. Допълнителни възражения са депозираны в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на АУАН, на 16.12.2021 г. изпълнителния директор на ИАМН издал наказателното постановление, предмет на производството пред Софийския районен съд.

Отмяната на наказателното постановление е мотивирана нарушаване на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН относно съдържанието на АУАН и наказателното постановление, поради липса на описание на нарушението от правна страна. Според решаващият състав посочената като нарушена норма на чл. 86, ал. 1, т. 3 от Закона за здравето „в частта качествена“ няма самостоятелно приложение, тя е обща норма, която установява принципи на здравната помощ, но не съдържа задължения аз определени действия или бездействия, дължими се от конкретни правни субекти, поради което не може самостоятелно да обоснове състав на административно нарушение. Изводът дали медицинската помощ е качествена следва да бъде съобразен с вида и обхвата на медицинските дейности, утвърдени с медицинските стандарти. Реализирането на административно наказателна отговорност на основание чл. 86, ал. 1, т. 3 и чл. 81, ал. 2, т. 1 от Закона за здравето налага посочване на конкретните правила и норми, регламентиращи дължимото поведение, което в случая не е сторено. Според решаващият състав този пропуск представлява съществено процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление.

Решението е правилно.

Сочените за нарушени норми на чл. 81, ал. 2, т. 1 и чл. 86, ал. 1, т. 3 от Закона за здравето уреждат правото на пациента на качествена медицинска помощ. Съгласно чл. 86, ал. 1, т. 3 от Закона за здравето всеки пациент има право на достъпна и качествена здравна помощ. Чл. 81, ал. 1 от Закона за здравето от своя страна предвижда, че всеки български гражданин има право на достъпна медицинска помощ при условията и по реда на този закон и на Закона за здравното осигуряване. Правото на достъпна медицинска помощ се осъществява при прилагане на принципите, посочени в чл. 81, ал. 2, т. 1-4 от ЗЗ, а именно 1. своевременност, достатъчност и качество на медицинската помощ; 2. равнопоставеност при оказване на медицинската помощ с приоритет за деца, бременни и майки на деца до 1 година; 3. сътрудничество, последователност и координираност на дейностите между лечебните заведения; 4. зачитане правата на пациента. Условията и редът за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ се определят с наредба на Министерския съвет. Посочените разпоредби са във връзка с нормата на чл. 79 от Закона за здравето, съгласно която медицинската помощ в Република България се осъществява чрез прилагане на утвърдени от медицинската наука и практика методи и технологии. Съгласно чл. 80 от Закона за здравето, качеството на медицинската помощ се основава на медицински стандарти, утвърдени по реда на чл. 6, ал. 1 от Закона за лечебните заведения, и Правилата за добра медицинска практика, приети и утвърдени по реда на чл. 5, т. 4 от Закона за съсловните организации на лекарите и лекарите по дентална медицина. Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ, дейността на лечебните заведения и на медицинските и другите специалисти, които работят в тях, се осъществява при спазване на медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ и осигуряване

защита на правата на пациента. Медицинските стандарти се утвърждават с наредби на министъра на здравеопазването.

Анализът на така визираните норми, налага изводът, че разпоредбите на чл. 81, ал. 2, т. 1 и чл. 86, ал. 1, т. 3 от Закона за здравето не съдържат конкретни правила за поведение, нито определят кръга на задължените субекти, а единствено установяват принципите за осъществяване на медицинска помощ. Правните норми са декларативни и не съдържат конкретно правило за поведение. Сочените за нарушени норми имат бланкетен характер, което налага тяхната конкретизация посредством посочените в чл. 80 от Закона за здравето медицински стандарти и правила за добра медицинска практика. В конкретния случай, нито в АУАН, нито в наказателното постановление се съдържа конкретика относно утвърдените медицински стандарти, по които е следвало да се прецени качеството на оказаната медицинска помощ от лекаря, в контекста на установените при проверката пропуски. Не са посочени и относими разпоредби на приложимите медицинските стандарти или на правилата за добра медицинска практика, които са нарушени, както и точно и ясно описание на конкретното задължение, което наказаното лице е следвало да изпълни. Този пропуск представлява съществено процесуално нарушение, което ограничава правото на защита на наказаното лице да разбере за какво точно нарушение му е предявено административно обвинение. Ето защо, макар и формално в наказателното постановление да се съдържа правно описание на нарушението, същото се явява издадено в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Нормата на чл. 81, ал. 2, т. 1 от Закона за здравето е съдържа състав на административно нарушение, а общи принципи. Тя не определя деянието, с което се осъществява административно нарушение по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗАНН и не може да е основание за реализиране на административнонаказателна отговорност.

Доколкото направените от Софийския районен съд изводи съответстват на фактичката обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила като правилно.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3331 от 02.09.2022 г., постановено по АНД № 2027/2022 г. по описа на Софийския районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

